

Arrest

nr. 162 385 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 16 april 2013, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.03.2012 werd ingediend door:

*S(...), M(...)
Geboren te C(...) op (...)
Nationaliteit: Rusland (Federatie van)*

*En
A(...), M(...),
geboren te C(...) op (...)
Nationaliteit: Rusland (Federatie van)*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op een te lange asielprocedure. Ze wisten echter dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 11.10.2005, werd afgewezen op 26.06.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De procedure voor de Raad van State werd afgesloten op 05.09.2007.

De duur van de asielprocedure was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Een tweede asielaanvraag van 12.02.2008 werd afgesloten op 04.04.2008.

Verzoekster stelt dat de aanvraag tot regularisatie voor medische redenen van 12.01.2009 nog lopende is. Deze werd intussen echter afgesloten met de ongegronde beslissing van 31.07.2012 aan verzoekster betekend op 17.09.2012. Het feit dat er een zekere behandelingstermijn is voor deze procedure, is geen buitengewone omstandigheid die betrokkenen ervan weerhoudt om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland in te dienen.

Het feit dat verzoeker sedert meer dan vijfjaar onderwijs volgt, is evenmin een buitengewone omstandigheid. Hij toont namelijk niet aan dat hij in het land van herkomst geen onderwijs kan volgen.

De overige elementen (betrokkenen verblijven in België sinds 2005, hebben sociale banden, hebben Nederlands geleerd, zijn werkwilleg) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

1.2. Op dezelfde dag levert de gemachtigde in hoofde van elke van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten af. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd zijn:

1.2.1. Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van N(...), D(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S(...), M(...) geboren te C(...) op (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum.”

1.2.2. Ten aanzien van tweede verzoekster:

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Nevelsteen, Dirk, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A(...), M(...) geboren te C(...) op (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene heeft op 04.04.2008 een weigering van inoverwegingneming van haar asielaanvraag gekregen door DVZ.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt geargumenteed : de duur van de asielaanvraag kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden de procédure art. 9 TER VW is ondertussen teneinde de overige elementen van integratie niet van belang zijn in deze procédure De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers verblijven bijna acht jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, de verzoeker gaat naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielpcedure heeft meer dan één jaar geduurd. Zij voldoen aan alle voorwaarden van het destijds bij instructie TURTELBOOM en navolgende instructie juli 2009 ingevoerde critérium voor families met minderjarige kinderen die sedert geruime tijd in België verblijven, met name:

- verblijf van meer dan 5 jaar
- asielprocedure van meer dan 5 jaar
- schoolgaande kinderen vanaf september 2007
- asielprocedure dateert van voor maart 2008

In de bestreden beslissing werd omtrent deze argumentatie NIETS geargumenteed. Nochtans werd destijds aangenomen dat na bepaalde périodes van verblijf en in het geval bepaalde voorwaarden vervuld zijn, het onredelijk zou zijn om deze families met minderjarige kinderen geen legaal verblijf toe te kennen. Dat in de bestreden beslissing in gene mate wordt gemotiveerd waarom het wel redelijk zou zijn om verzoekers ondanks het vervullen van deze voorwaarden en het ondertussen bijna acht jaar duren verblijf, nog legaal verblijf te weigeren. Dat in dit verband trouwens ten onrechte wordt gemotiveerd dat de asielaanvraag van verzoekster zou zijn ingediend op 11.10.2005, terwijl deze in werkelijkheid is ingediend geworden op 28.06.2005 (zie stukkenbundel). Dat in dit verband de vraag rijst of het dossier van verzoekster wel voldoende grondig is onderzocht geworden temeer de motivering van de beslissing extreem kort is en dan nog in deze extreem korte motivering foute vermeldingen zijn opgenomen. Verzoekers menen dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen, het zorgvuldigheidsbeginsel in die zin dat klaarblijkelijk er foutieve vermeldingen in de motivering zijn opgenomen, en in strijd met de motiveringsplicht aangezien tal van argumenten van verzoekers onbeantwoord zijn gebleven. Indien met al de ingeroepen elementen geen rekening kan gehouden worden. Dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW. Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de andere elementen, noch de duur van de procédures kan leiden tot regularisatie van verblijf. Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW. Indien gezinnen die hier 8 jaar verblijven, en steeds in procédure zijn geweest, én voldoen aan de voorwaarden zoals destijds tot tweemaal toe (instructie Turtelboom en instructie juli 2009) bevestigd als zijnde de grens der redelijkheid, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW. Dit is niet meer redelijk. Dat bovendien dient opgemerkt dat hier geen enkele argumentatie terug te vinden is waarom de ingeroepen elementen 'onvoldoende' zouden zijn en niet kunnen aanvaard worden."

2.1.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materieële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le consiel d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de precaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW. Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd. Dat bovendien de motivering ontoereikend is. Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld. Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW. Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie. Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procédure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures. Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd

als zijnde grond voor regularisatie. Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, noch over elk der elementen afzonderlijk.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden. Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.1.3. De beide middelen worden, gelet hun onderlinge samenhang, samen beoordeeld.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekende partijen voeren dan wel een schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar geven daaromtrent geen enkele toelichting. De schending van deze bepaling wordt derhalve niet op op ontvankelijke wijze aangevoerd. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de aangevoerde discriminatie en schending van het gelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De vermeende schendingen worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

2.5. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

De verzoekende partijen verwijzen naar de *“instructie Turtelboom en de navolgende instructie juli 2009”*, en de daarin opgenomen criteria. Dienaangaande moet het volgende worden vastgesteld:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De criteria van de instructie van minister Turtelboom van 26 maart 2009 werden integraal overgenomen in deze van 19 juli 2009. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar de verzoekende partijen zich dus menen te kunnen beroepen op de criteria van de door hen genoemde instructies, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Verzoekers stellen verder dat er een foute datum is weergegeven in de toch al korte motivering van de bestreden beslissing, zodat de vraag rijst of het dossier wel voldoende is onderzocht. Zij toont echter niet aan dat het desgevallend vermelden van een verkeerde datum, een materiële misslag is en dus een invloed zou kunnen hebben op de beoordeling van de aanvraag, nu in het algemeen de verwerende partij heeft geoordeeld dat de duur van de asielprocedure niet relevant en niet doorslaggevend is bij de beoordeling van de aanvraag, omdat de verzoekende partijen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aannemelijk gemaakt.

Nauw daarbij aansluitend is de kritiek van verzoekers op de beoordeling van hun argument dat zij nog een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende hadden, waarmee geen rekening werd gehouden. Zij kunnen daarin echter niet worden bijgetreden: naast de vaststelling dat er inmiddels een beslissing tot ongegrondheid werd genomen stelt de verwerende partij ook dat het feit dat er een zekere behandelingstermijn is voor deze procedure, geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De algemene overweging van verzoekers dat niemand zal kunnen voldoen aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is louter hypothetisch. Elke aanvraag moet afzonderlijk worden onderzocht, en het komt aan hen toe om aan te tonen dat het onderzoek van de hunne niet heeft geleid tot een deugdelijke beslissing zonder meer.

In de mate dat verzoekers stellen dat niet afdoende werd gemotiveerd over de door hen aangevoerde elementen, tonen zij dit niet aan: een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat wel degelijk wordt gemotiveerd om welke redenen ze niet aanvaard worden in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In die omstandigheden valt niet in te zien waarom de verwerende partij verder zou moeten motiveren dan ze in casu heeft gedaan, met name door het toetsen van de aangebrachte elementen aan de voorwaarde van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat de argumenten van verzoekers onbeantwoord zijn gebleven is dan ook niet aangetoond.

Ten slotte, waar de verzoekers betogen dat zij tal van elementen hebben voorgelegd die in alle redelijkheid moeten worden beschouwd als zijnde een grond voor regularisatie, moet erop worden gewezen dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in beginsel niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers slagen er niet in om aan te tonen waarom daar in hun geval anders over moet worden gedacht, en dus al evenmin waarom de verwerende partij hier op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier zou hebben geoordeeld.

Samengevat moet worden gesteld dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze hebben aangetoond dat de verwerende partij, alle elementen afzonderlijk en in hun samenhang genomen, op kennelijk onredelijke wijze, dan wel in strijd met de stukken van het dossier of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. De beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Het derde middel luidt als volgt:

“Schending art. 3 EVRM

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets af- doet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procédure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procédure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procédure ingeroepen redenen. In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verzoekster kan niet terug. Haar man is destijds vermoord geworden, zijzelf is verschillende malen opgepakt geworden, haar zoon is ten zwaarste getraumatiseerd. Ten exemplatieve titel legt verzoekster een aantal stukken voor die deze onmogelijkheid aantonen. Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zwaarste wordt ontwricht." Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen." (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat de belangen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Dat alleszins dient aangenomen te worden dat er onmogelijkheid aan de orde is tot terugkeer wegens humanitaire redenen, en ook dit element ten voile dient mee in de beoordeling genomen te worden. Dat om deze reden ook de medebetende bevelen om het grondgebied ten zwaarste uit den boze zijn.

Dat verwerende partij niet kan volstaan om na al die tijd geen enkel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in het land van herkomst en zich niet kan verschuilen achter het feit dat ettelijke jaren geleden al een dergelijk onderzoek zou zijn gebeurd. Dat in het kader van de humanitaire regularisatie dient aangenomen te worden dat de gecumuleerde elementen in alle redelijkheid dienen te leiden tot regularisatie van het verblijf van verzoekers."

2.2.2. Verzoekende partijen betogen dat de redenen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot regularisatie geenszins werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Uit de aanvraag blijkt evenwel dat verzoekende partijen geen gewag hebben gemaakt betreffende de elementen die werden aangehaald in de asielaanvraag en evenmin van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, zodat zij deze elementen niet voor de eerste keer kunnen invoeren voor de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In zoverre het middel dus betrekking heeft op de weigering van de aanvraag, kan het alvast niet worden aangenomen.

Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten, moet het volgende worden vastgesteld:

Zoals dat reeds in de eerste bestreden beslissing werd gesteld, werd de asielaanvraag van verzoekster en haar zoon afgewezen. Het beroep dat zij had ingediend tegen de beslissing van 22 januari 2007 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen als laattijdig.

Het onderzoek naar de asielaanvraag omhelsde ook een onderzoek naar het al dan niet vervuld zijn van de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) de Vreemdelingenwet. Aldus werd reeds getoetst of in hoofde van verzoekster en haar toen nog minderjarige zoon een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). In casu werd geoordeeld dat verzoekster bedrieglijke verklaringen had afgelegd en om die reden niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen beperken zich thans tot vage en algemene beweringen, die geenszins betrekking hebben op hun individuele situatie en die op geen enkele wijze volstaan om alsnog een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Dit terwijl wie zich wenst te beroepen op deze bepaling er blijkt van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. De verzoekende partijen blijven in gebreke om één en ander concreet aannemelijk te maken. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aannemelijk, net zomin als van de overige aangehaalde bepalingen en beginselen.

Het derde middel kan derhalve niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS